

เทวดา

บทที่ 15

พอประตูกระจกสีเข้มบานหนาหนักถูกเปิดออก เสียงเพลงก็ดังแทบจะกลบเสียงอื่น ห้องมืดสลัว บริเวณด้านหน้าตั้งชุดโต๊ะเก้าอี้แนวมนาสบาย ถูกจับจองด้วยมนุษย์ชายหญิงเคลียดลอกัน ไกลเข้าไปตรงกึ่งกลางห้องเป็นบาร์เหล้ารูปกลมที่มีลูกค้ำนั่งรายล้อม ไม่มีที่นั่งเหลือว่าง ทุกคนมีแก้วเหล้าวางตรงหน้า กำลังแหงนหน้าจับจ้องมองร่างในชุดเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ ของสาว ๆ ที่โยกย้ายสายตัวไปมาตามจังหวะเพลงอยู่บนพื้นบาร์รูปโค้งตรงหน้าอย่างพอกพอกใจ

“ที่นี่เปิดหลายเดือนแล้ว คนเต็มทุกคืน” ชนัญหันมาตะโกนบอกเล่าระรีน

ชายหนุ่มมองผู้คนอย่างสนใจ “ทำไมคนชอบมาที่นี่”

“ที่นี่มีสาวสวยมีมั่ง ดูแม่คนผมยวนั้นสิ สวยใหม่ หุ่นล่อน เช็กชื่อย่าบอกใคร สวยกว่าคนที่บ้านคุณแยะเลย”

แม่สาวที่ว่า โยกย้ายร่างพรางสะบัดผ้าผม ประเดี๋ยวยืนประเดี๋ยวย่อขาลงนั่ง ทำที่บิดกายสีหน้าเหมือนเจ็บป่วย

ชมัชชุนยื่นหน้าเข้ามาถามว่า “ชอบคนไหนคะ”

เขาส่ายหน้ายิ้ม ๆ

“ชอบใครก็เรียกมาคุยได้นะ หรือไม่อย่างนั้นข้างในมีห้องนวดไปเลือกสาว ๆ ได้ตามใจชอบ”

“ห้องนวด...”

“พี้นัฏพาคุณเสกไปดูสิ นุชจะนั่งรอ”

ชายหนุ่มลืมหันมามองเธอ หญิงสาวพยักหน้าอย่างเต็มอกเต็มใจหันหาโต๊ะว่าง ชนัญจับแขนชายหนุ่มดึงให้เดินตาม “ไปนะ”

ร่างสูงใหญ่โอบหน้าคมสะอาดอันที่มียิ้มจาง ๆ เป็นที่สนใจของสาว ๆ และนักเที่ยวยามราตรีที่หันมาส่งสายต้ายิ้มให้ และชายหนุ่มก็มองแต่ละคนอย่างสนใจ เหมือนจะอ่านรู้ถึงสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ข้างในความรู้สึกนึกคิดของคนเหล่านั้น

ประกายตาของเขาวาววามชื่นเรื่อย ๆ...!

ที่ด้านในมีห้องกระจกกว้าง มีสาว ๆ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ สีชมพูสดเหมือนกันหมดราวกับเป็นเครื่องแบบ นั่งอยู่ข้างในบนพื้น ซึ่งยกเป็นระดับชั้น สูงขึ้นไปหลายแถวคล้ายชั้นบันได อดเรือนร่างเนื้อหนังมังสาและรอยยิ้มเชิญชวน

ชนัญถามยิ้ม ๆ “ชอบคนไหน”

“เอ ภาพนี้คันทัน”

“ต้องคันทัน คุณก็เป็นนักเที่ยวเหมือนกันนี่”

“นั่นสิ แต่ผมแค่มองผ่าน ๆ ที่ตรงนี้... คงต้องทบทวนใหม่” เขาชี้วน ๆ ที่ศีรษะตนเอง

ชนัญหัวเราะเสียงดัง “เอาเลย พาผมไปช่วยทบทวนด้วยนะไม่ว่าคุณจะไปไหนก็ตาม”

ชายหนุ่มรู้ว่าอีกฝ่ายเข้าใจไปทางอื่น จึงได้แต่ยิ้ม

แม่สาวสวยนางหนึ่งเข้ามาถอดแขนชนัญอย่างคุ้นเคย “สวีดีค๊ะ พี่หายไปหลายวันคิดถึงจังเลย”

“พี่ก็คิดถึงน้องถึงได้มาไงจ๊ะ วันนี้พี่พาเพื่อนมาด้วยนะ”

เธอหันมาทำตาแพรวพราย “แหม เพื่อนพี้นัฏรูปหล่อจิงเลย สวีดีค๊ะ หนูชื่อเชอริ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยค๊ะ”

“เฮ้อ จะฝากเนื้อฝากตัวทั้งที่ให้มันจิงจิงหน่อยสิ” ชนัญให้ท้าย

เท่านั้นแม่สาวก็โผล่เข้าถอดชายหนุ่มแนบแน่นทั้งตัว ส่งเสียงหัวเราะคิกคัก อีกฝ่ายหนึ่งไปชั่วขณะ งงงันกับความรู้สึกที่เกิดดูบ ๆ

“มนุษย์...!?” เขาลูบหัวใจตัวเอง พึมพำเหมือนพิศวง

ชมัชชุน นั่งจิบเหล้ารอคอย ขยับกายยิ้มให้

“ทำไมกลับมาเร็วค๊ะ นึกว่าจะเพลินชมสาว ๆ กันนานชะอีก”

“ก็มีสาวรออยู่ตรงนี่...”

“สาวคนนี่รอได้เสมอค่ะ อยากให้เสกสนุก ไม่ต้องเกรงใจนุชหรอกค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

เธอตั้งให้เขานั่งข้างๆ “ถ้าอย่างนั้นมาดื่มเหล้ากันดีกว่า”

ชัญญะขยับกาย “ถ้าฉันผมไปของผมละนะ ชักเมื่อยแล้ว ถ้าคุณจะกลับ ก็ไปกันก่อนได้เลย ผมจะกลับแท็กซี่”

ร่างสูงวูบหายไป ชายหนุ่มหันมามองหญิงสาวงงๆ

“ชัญญะไปจริงๆ หรือ ทำไมเขาทิ้งเราไปแบบนี้”

“แหม ช่างเขาเถอะค่ะ หรือว่าเสกไม่ยากอยู่กับนุชสองคนคะ”

“อยากซิ” เขาตอบซื่อๆ

เธอถอดแขนเขา ยื่นหน้าเข้ามากระซิบข้างหู “พูดอย่างนี้ซิ ถึงจะน่ารัก ทำตัวดีๆ นะคะ แล้วจะมีรางวัลให้”

สีหน้าของชายหนุ่มบอกให้รู้ว่าเขารู้สึกหวั่นไหว.....

ขึ้นวันใหม่หลายชั่วโมงแล้ว ประตูรั้วหน้าบ้านเจียบสงัดสว่างเพียงแสงสลัว ชายหนุ่มจอดรถ ยกริโมทคอนโทรลตัวจีวขึ้นกดบังคับจะเปิดประตูแต่ไม่เป็นผล มีเสียงเครื่องกลร่าก๊งก๊งดังแว่ว ประตูมีอาการสั่นไหวแต่ไม่ยอมเปิดออก ร่างสูงเปิดประตูลงมาแล้วก็พบสายโซ่เหล็กเส้นใหญ่พันคล้องยึดประตูไว้เหมือนจงใจแกล้ง

แล้วชายฉกรรจ์สองคนก็กระโดดออกมาจากข้างทางเงื้อมไม้ท่อนใหญ่ฟาดใส่.! แขนส้าอวยกกันไว้ทันที คนฟาตรู้สึกมือชา แต่เนื้อหนังของแขนที่ถูกฟาดก็เสียววูบฉีกขาดเพราะของแหลมที่ถูกดกติดกับปลายไม้ โลหิตสดๆ สาดกระเซ็น

ชายอีกคนกระซอกมิตยาวขาววับพุ่งเข้าไป

ชายหนุ่มหลบวูบ ปลายมีดคมเกี่ยวเสื้อขาดแฉก เขาตะปบข้อมือของผู้รุกราน สลัดที่เดียวร่างนั้นก็เซถลา ชายที่ฟาดท่อนไม้เงื้อมจะฟาดลงมาอีกเป็นคำรบสองกลับฟาดถูกอากาศ ร่างที่หลบอย่างว่องไวกระทุ้งข้อศอกเข้าใส่จนฝ่ายนั้นตัวงอ หากแล้วเจ้าคนที่ถือมีดก็ถลนลานลุกขึ้นกระโจนเข้าหาอีกครั้ง

ไม่มีใครในบ้านรู้ว่ามีการต่อสู้เกิดขึ้นที่หน้าประตูรั้ว พิมพ์สมรไต้ยีนเสียงรถจอดก็ได้แต่นอนรอ นึกขุ่นเคืองวูบๆ

ดูเถอะ เพิ่งแต่งงานแท้ๆ

ข้างชายหนุ่มก็ได้แต่ตั้งรับบดบังและหลบหลีกอาวุธของผู้รุกรานโดยไม่คิดทำร้ายตอบโต้ ไม่ว่าอีกฝ่ายพยายามเท่าไรก็ไม่อาจพิชิตเขา ลงได้ หากแรงสะบัดของเขาทำให้ฝ่ายนั้นแขนขาแทบหลุด บอบช้ำล้มลุกคลุกคลาน ในที่สุดชายหนุ่มเองเป็นฝ่ายตัดปัญหาด้วยการตะกายที่เดียวก็ส่งตัวเองข้ามประตูรั้วไปยืนท้าวเอวมองเจ้าคนร้ายทั้งสองอยู่ข้างใน

เจ้าสองคนงวยงลึงเลก่อนจะพากันวิ่งหนีหายไปในความมืด เขาไต้ยีนเสียงรถจักรยานยนต์ดังแว่ว พวกมันคงจอดรถซุ่มซ่อนไว้ที่ไหนสักแห่ง

เขาไม่สนใจ หันเดินเข้าหาตัวตึก พอ निकออกว่าไม่มีกุญแจ ประตูหน้าต่างติดตัว เขาก็แหงนหน้ามองหน้าต่างชั้นบนแล้วก็พาตัวเองไต้ขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

พิมพ์สมรกำลังนั่งหน้ามุ่มมองประตูห้องอย่างจรดจ่อรอคอย ต้องสะดุ้งเมื่อไต้ยีนเสียงเคาะบานหน้าต่างกระจกซึ่งเปิดสู่ระเบียงโล่ง เธอหันขวับเห็นร่างสูงยืนอยู่ในแสงสลัวของไฟระเบียงทำสัญญาณมือทักทาย

เธอถลามาเปิดหน้าต่าง ร่างสูงกระโดดเข้ามาอย่างว่องไว

“คุณเสก...! ทำไมปีนหน้าต่างเข้ามาแบบนี้”

“กุญแจบ้านอยู่ในรถ”

“แล้วทำไมไม่ไปเอา”

“รถอยู่ข้างนอก ประตูติดเปิดไม่ได้”

แม้จะไม่ใคร่เข้าใจเธอก็ไม่คิดจะซักไซ้เรื่องนั้นอีก

“แล้วทำไมกลับชะป่านี่ นี่จะเข้าแล้วรู้ไหม ไปไหนมาบ้างไปกับใครบอกมาซิ”

สีหน้าเขามีพิรุณเดินหลัก พิมพ์สมรระแวงวูบ ส่งเสียงแหงต่อว่า

“คุณเสกแต่งงานแล้วนะ ทำตัวแบบนี้ใช้ได้ทีไหน”

“ก็ผมบอกแล้วไงว่าต้องเรียนรู้”

แม่จิวได้ยินเสียงถกเถียง จิวเงยลุกขึ้นนั่งมอง เสียงหญิงสาว
ตวาดแหวด

“จะเรียนอะไรก็ไปเรียนจากพี่พรรณธิ”

“ผมเรียนจากพรรณมากพอแล้ว รู้หมดแล้ว”

หญิงสาวเบิ่งตามองพูดไม่ออกเดือดปุดๆ

“คุณเสกไปเกี่ยวกับผู้หญิงมาใช่ไหม ไปนอนกับใครหรือเปล่า
บอกมานะ”

“ทะเลาะอะไรกันคะคุณ”

“จิวไม่ต้องยุ่ง...!” เธอแหงใส่

แม่สาวใช้ทำปากยื่นซุกตัวลงนอนตามเดิม เห็นร่างหนึ่งสูงใหญ่
อีกร่างหนึ่งเล็กบอบบางเดินตามกันอยู่ในความมืดสลัว

คนร่างสูงเดินหนี คนตัวเล็กตามติดหาเรื่อง

“บอกมาซิว่าไปไหนกับใคร ทำอะไรกันบ้าง”

“ผมง่วงแล้ว” เขาลงนอนตื้อๆ

“ทำไม..! อยู่ข้างนอกรำเริงขนาดมีแรงป็นหน้าต่างเข้าบ้าน
ตอนนี้หมดแรงซะแล้วหรือ รู้นะว่าแก๊ง”

อีกฝ่ายดึงผ้าห่มปิดหน้า

“ถ้าคุณเสกทำตัวแบบนี้พร้มจะกลับบ้านไปอยู่กับแม่ละ ไม่อยาก
ยุ่งด้วยแล้ว”

เขาเปิดผ้าห่มออกมามอง พูดอ่อยๆ “ก็พร้มอนุญาตเองว่าให้
ไปได้”

“ก็พร้มไม่รู้นี่ว่า.....”

“ว่าอะไร ว่าพร้มจะหึงจะหวงใช่ไหม”

“บ้าเหอ หึงหวงอะไร อย่าพูดบ้าง แบบนี้อีกนะ”

“ยอมรับมาเถอะ ผมรู้แหละ ถึงผมจะเบลออกไปบ้างแต่ก็ยังอ่านออก
ผมรู้แต่แรกแล้วว่าพร้มรักเสก”

“บ้า พร้มรักคุณเสกแบบพี่แบบเพื่อน ไม่ได้รักแบบอื่น”

“นั่นมันเมื่อก่อน”

เธออึ้งวูบก่อนจะเถียงเสียงแข็ง “เมื่อก่อนเมื่อไหนก็เหมือนกัน
แต่ถ้าคุณเสกเหลวไหลอีกพร้มจะเกลียดคุณเสก”

“พร้มไม่เกลียดเสกหรอก แล้วพร้มก็จะไม่ไปไหนเพราะว่าพร้ม
เป็นห่วงเสก”

“ลองดูไหม...”

ร่างสูงลุกขึ้นนั่ง “ตกลง... ผมจะไม่ไปไหน ถ้าพร้มไม่อนุญาต”

เธอมองอย่างไม่อยากเชื่อ สีหน้าสะอ้านรอยยิ้มอ่อนเหมือน
เด็กทำให้เธอใจอ่อน ค้อนขยับเดินหนีไปนอนหลับตาที่เตียงนอนของตน
ชายหนุ่มเอนกายลงนอน

ห้องเงียบทำให้แม่สาวใช้หลับไปอย่างรวดเร็ว พิมพ์สมร
ซุ่นเคื่องไม่หายนอนหันหลังให้ลืมตาโพลง ...พร้มไม่เกลียดเสกหรอก
แล้วพร้มก็จะไม่ไปไหนเพราะว่าเป็นห่วงเสก... คำพูดนี้เมื่อก่อนเสกสิทธิ์
ก็เคยพูด แต่วามันไม่เคยทำให้เธอคิดมากหวั่นไหว เหตุใดหนอในบัดนี้
มันกลับมาอึงอวล รบกวนความรู้สึกจนทำให้เธอหลับไม่ได้

พร้มรักคุณเสกแบบพี่แบบเพื่อน ไม่ได้รักแบบอื่น....

.....นั่นมันเมื่อก่อน.....

คนบ้า...!!

เธอตกใจเมื่อมืออ่อนจัดสัมผัสแขน ครั้นหันขวับมาก็พบร่างสูง
นั่งอยู่ริมเตียง

“คุณเสก..! เป็นอะไร จะเอาอะไร..!” เสียงถามเป็นห่วงเป็นใย
ตามความเคยชิน ลืมนึกไปว่าจู่ๆ เขาก็มานั่งอยู่ข้างๆ เจียบเชียบ
จนเธอไม่รู้สึกรู้สิดังเกต

“เลือดไหล จะทำยังไงดี” เสียงเขาไม่บอกว่าจะตกใจแม้แต่น้อย
แต่คล้ายขัดเขินไม่มั่นใจและมีความในใจบางอย่างซ่อนเร้น

“เลือดที่ไหนไหล”

เขายกแขนให้ดู เธอจึงเห็นรอยเลือดขาดและบาดแผลที่โดนไม้ฝัง
ตะปูแหลมฟาดใส่ เลือดเหนียวๆ เกรอะกรังปากแผลที่บวมเล็กน้อย

มันไม่ได้ไหลเลอะเทอะ แสดงให้เห็นว่าร่างกายปรับสภาพและกำลัง
เยียวรักษาตัวเอง

“ตายแล้ว...!” เธออุทานลนลานลุกขึ้นนั่ง

“เดี๋ยวจืดนี่” เขารีบเตือน

หญิงสาวลากร่างสูงไปยังห้องน้ำ ตกอกตกใจที่นอกจากแผลสดๆ
แล้วก็ยังเห็นเสื้อผ้าขาดเป็นทาง เธอถอดเสื้อให้โดยไม่รีรอ เห็นแผ่นอก
หนาแน่นสีอ่อนที่มีรอยประปราย

“เกิดอะไรขึ้น”

เขายกไหล่ไม่ตอบคำ

“ใครมันมาทำร้ายคุณเสกอีกหรือ โดนที่ไหน”

“ที่หน้าบ้านนี่แหละ”

“ต้องไปให้หมอเย็บแผลแล้วละ”

“ไม่ต้อง ล้างแผลแล้วพันผ้าไว้ก็พอ”

“แค่นั้นจะได้ยังไง แผลใหญ่ออกอย่างนี้”

“พຽงนี้ค๋อຍไปหาหมอ” เขาต่อรองเสียงอ่อน

“ไม่ได้หรอก ต้องไปเดี๋ยวนี้อย”

“ไม่เอา เดียวแม่รู้จะร้อนใจแล้วยิ่งยุ่งไปกันใหญ่”

เธอร้อนใจวิงวาทสำลียาล้างแผลและยาใส่แผล แปลกใจที่มัน
ไม่ได้ฉกรรจ์อย่างที่คิด รอยบวมดูเหมือนจะลดลงอย่างรวดเร็ว

“คุณเสกเจ็บไหม” เสียงถามเหมือนเจ็บแทนตลอดเวลาที่ทำ
แผลให้

“เจ็บซี” เสียงตอบอ่อนไม่สอดคล้องกับถ้อยคำ ทั้งสีหน้า
สายตาก็เฝ้ามองใบหน้าใสๆ ที่เป็นทุกข์เป็นร้อนทำแผลให้ ก็แสดง
ความรู้สึกห่วงใยออกมาอย่างเต็มที่

อีกฝ่ายมัวแต่โมโห “เจ็บใจจริงไอ้พวกคนเลว มันจะเอา
อะไรกันแน่...!”

“มันจะฆ่าเสก” เสียงเขาอ่อนไม่ทุกข์ไม่ร้อน

“ฮ้า...! แล้วเราจะทำยังไงกันดี หาปืนไว้ป้องกันตัวดีไหม
คุณเสก”

“ไม่ต้องหรอก”

“พຽงนี้ต้องแจ้งตำรวจนะคุณเสก แล้วที่นี่ต้องพยายามรักษา
ความปลอดภัยและבודดีการ์ตหลายๆ คน เราหากันเองไม่ต้องให้
อาอ้ชชานานะ”

“ยังไงก็ได้แต่อย่าแจ้งตำรวจเลย ประเดี๋ยวจะยุ่งยาก”

“ยุ่งยากก็ต้องยอม เพื่อความปลอดภัยของคุณเสกเองรู้ไหม”

“ไม่เอา ไม่ต้องแจ้งตำรวจ ไม่ต้องให้แม่รู้ด้วย”

“ทำไมถึงดื้ออย่างนี้”

ใบหน้าคมสะอาดอันเลื่อนเข้าใกล้เธออย่างลึมดัว ความทรงจำเก่าๆ
ที่ถูกรื้อฟื้นทบทวน ผสมผสานกับประสบการณ์ใหม่ๆ กับพวกสาวๆ
ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกคิดที่น่าพิศวง เหมือนกับการเกิดปฏิกิริยาของ
สารเคมี และชายหนุ่มเองก็เต็มใจที่จะโอนอ่อนผ่อนไหวไปกับความรู้สึก
ที่เกิดขึ้นนั้น

พิมพ์สมรเงยหน้าขึ้นพอดี สีหน้าเขาทำให้เธอชะงักวุ่นถอยห่าง
มืออ่อนๆ คว่ำแขนไว้ เรียกเสียงอ่อน “พริ้ม....”

“อะไร..! ปล่อยนะคุณเสก..!”

เสียงเอ็ดอึงทำให้เขาหน้าเงื่อน “พริ้มไม่ได้เกลียดเสกแล้วทำไม
ทำเสียงแบบนี้”

“อ้อ เกลียดแน่ถ้าคุณเสกทำตัวรุ่มร่าม” พุดจบร่างเล็กๆ ก็
สลัดแขนผละหนึ่ เธอเองก็ใจสั้นหน้าไหวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“ทำตัวรุ่มร่ามคืออะไร...”

“อะไรก็ช่าง..!”

“แล้วถ้าผมผลอทำโดยไม่รู้ตัวล่ะ ผมยังสับสนอยู่จำไม่ได้หรื
อ”

เธอเสียงแข็ง “ไม่รู้ละ จำไว้ ถ้าคุณเสกทำตัวไม่ดีพริ้มจะ
กลับบ้าน”

แม่จืดตื่นขึ้นมา ไม่รู้ว่าหนุ่มสาวทำอะไรกันอยู่ในห้องน้ำ
ไต่ยินแต่เสียงเถียงกันแว่วๆ.....